

Czwartek, 23 czerwca 2016 r.

P8_TA(2016)0293

Sprawozdanie z wdrożenia dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2016 r. w sprawie sprawozdania z wdrożenia dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej (2012/27/UE) (2015/2232(INI))

(2018/C 091/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114 i 194,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 lutego 2015 r. zatytułowany „Pakiet o unii energetycznej – Strategia ramowa na rzecz stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu” (COM(2015)0080),
- uwzględniając dyrektywę 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 23 i 24 października 2014 r. w sprawie ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030,
- uwzględniając porozumienie paryskie zawarte w grudniu 2015 r. podczas 21. Konferencji Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu (COP 21),
- uwzględniając trzeci pakiet energetyczny,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 grudnia 2015 r. zatytułowaną „W kierunku europejskiej unii energetycznej” ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 18 listopada 2015 r. zatytułowane „Ocena postępów państw członkowskich w realizacji krajowych wartości docelowych w zakresie efektywności energetycznej na 2020 r. oraz postępów we wdrażaniu dyrektywy 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej zgodnie z wymogiem art. 24 ust. 3 dyrektywy 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej” (COM(2015)0574),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 marca 2011 r. zatytułowany „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” (COM(2011)0112),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 grudnia 2011 r. zatytułowany „Plan działania w zakresie energii do roku 2050” (COM(2011)0885),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie ram polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie oszczędnego gospodarowania zasobami: ku gospodarce o obiegu zamkniętym ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 lutego 2016 r. „Strategia UE w zakresie ogrzewania i chłodzenia” (COM(2016)0051),

⁽¹⁾ Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0444.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0094.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0266.

Czwartek, 23 czerwca 2016 r.

- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A8-0199/2016),
 - A. mając na uwadze, że wzrost efektywności energii i oszczędność energii stanowią kluczowe czynniki ochrony środowiska i klimatu, poprawy konkurencyjności gospodarczej, tworzenia miejsc pracy, bezpieczeństwa dostaw energii i zwalczania ubóstwa energetycznego, a ponadto mają dla UE wymiar geopolityczny i demokratyczny; w związku z tym uważa dyrektywę w sprawie efektywności energetycznej za ważną podstawę; mając na uwadze, że wniosek Komisji dotyczący ustanowienia unii energetycznej uznaje efektywność energetyczną za pełnoprawne źródło energii;
 - B. mając na uwadze, że ogólnie UE osiąga postępy w realizacji swoich celów klimatycznych i energetycznych do 2020 r. zgodnie z prognozami zakładającymi pełne wdrożenie całego powiązanego prawodawstwa do 2020 r. (ograniczenie emisji CO₂, wzrost udziału wykorzystania odnawialnych źródeł energii, wspieranie efektywności energetycznej) i powinna utrzymać pozycję światowego lidera;
 - C. mając na uwadze, że zgodnie z oczekiwaniami największy udział w oszczędnościach będą miały wielosektorowe polityki przekrojowe (44 %), a także budynki (42 %), przemysł (8 %) i transport (6 %);
 - D. mając na uwadze, że istnieją poważne wątpliwości co do wiarygodności szacunków dotyczących oszczędności energii przedstawionych przez państwa członkowskie;
 - E. mając na uwadze, że budynki odpowiadają za 40 % końcowego zużycia energii oraz 36 % emisji CO₂; ponadto mając na uwadze, że za 50 % końcowego zużycia energii odpowiada ogrzewanie i chłodzenie, a 80 % energii jest trafia do budynków, gdzie się w znacznym stopniu marnuje; mając na uwadze, że należy opracować krajowe wskaźniki zapotrzebowania budynków na energię przeznaczoną do ogrzewania i chłodzenia; mając na uwadze, że 50 % ograniczeń emisji wymaganych do utrzymania wzrostu temperatury na świecie poniżej 2° C musi wynikać z efektywności energetycznej; mając na uwadze, że zmniejszenie zapotrzebowania budynków na energię stanowi również najoszczędniejszą metodę poprawy bezpieczeństwa energetycznego oraz redukcji emisji CO₂, a jednocześnie przyczynia się do realizacji unijnych celów w dziedzinie reindustrializacji;
 - F. mając na uwadze, że efektywność energetyczną należy postrzegać jak pełnoprawne źródło energii wyrażone w negawatach (Nw) zaoszczędzonej energii, czego zasadność została dowiedziona ponad wszelką wątpliwość w najnowszej historii świata i Europy;
 - G. mając na uwadze, że 61 % importowanego gazu jest przeznaczone dla budynków (z czego 75 % stanowią budynki mieszkalne); mając na uwadze, że jak wykazano w badaniach, za sprawą ambitnej ogólnounijnej polityki modernizacji budynków można w opłacalny sposób zmniejszyć ilość importowanego gazu (wykorzystywanego w sektorze budowlanym) o 60 % w perspektywie krótkoterminowej (tj. w okresie 15 lat) oraz całkowicie wyeliminować potrzebę importu gazu w dłuższej perspektywie (europejskie zasoby budowlane zużyją w 2040 roku ilość gazu odpowiadającą wewnątrzunijnej produkcji gazu w 2011 r.);
 - H. mając na uwadze, że niezwykle ważne jest uznanie przez UE i jej państwa członkowskie znaczenia uwzględniania takich inicjatyw obywatelskich jak spółdzielnie, społeczne projekty na rzecz efektywności energetycznej; mając na uwadze, że konieczne jest zniesienie barier ekonomicznych, regulacyjnych i administracyjnych, aby umożliwić obywatelom aktywny udział w systemie energetycznym;
 - I. mając na uwadze, że dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej jest kluczowym aktem prawnym uznającym znaczenie oszczędności energii jako przełomowego czynnika pozwalającego na realizację ambicji po COP 21 oraz przynoszącego najwięcej korzyści; mając na uwadze, że inwestycje w modernizację budynków oraz inne działania służące efektywności energetycznej, poprawa standardu życia przez zmniejszenie ubóstwa energetycznego, możliwości zatrudnienia w sektorze MŚP, wyższa wartość nieruchomości, większa wydajność produkcji, poprawa stanu zdrowia i bezpieczeństwa, poprawa jakości powietrza, lepsza podstawa opodatkowania i wyższe PKB sprzyjają tworzeniu miejsc pracy;

Czwartek, 23 czerwca 2016 r.

- J. mając na uwadze, że większa efektywność energetyczna, zwłaszcza w sektorze budowlanym, przyniesie dodatkowe korzyści przez poprawę elastyczności po stronie podaży oraz zmniejszenie ogólnego obciążenia podstawowego i szczytowego systemu;

Dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej: niewystarczająco wdrożona, a mimo to stanowi ramy zapewnienia oszczędności energii

1. podkreśla, że efektywność energetyczna ma kluczowe znaczenie dla realizacji naszych celów w dziedzinie klimatu i energii zgodnie z zamierzeniami zatwierdzonymi w porozumieniu paryskim przyjętym na konferencji COP 21; podkreśla, że efektywność energetyczna ma zasadnicze znaczenie dla zmniejszenia naszej zależności od importu energii, tworzenia miejsc pracy, ograniczenia ubóstwa energetycznego, poprawy samopoczucia i stanu zdrowia oraz pobudzenia gospodarki UE; podkreśla, że dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej doprowadziła do wielu pozytywnych zmian w państwach członkowskich, jednak niedostateczne wdrożenie utrudnia wykorzystanie jej pełnego potencjału;
2. podkreśla, że ma to kluczowe znaczenie dla rozpoczęcia przechodzenia na bardziej zrównoważony system energetyczny oparty na odnawialnych źródłach energii oraz jak najszybszego odejścia od paliw kopalnych; wyraża zaniepokojenie, że niższe ceny paliw kopalnych mogą oznaczać zahamowanie polityki na rzecz obniżenia emisyjności i wspierania efektywności energetycznej;
3. wzywa do opracowania planów przewidujących wycofanie dopłat do paliw kopalnych oraz przeznaczanie środków finansowych na projekty na rzecz efektywności energetycznej służące osiągnięciu unijnego celu obniżenia emisyjności sektora energetycznego do 2050 r.;
4. stwierdza, że dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej z 2012 r. oraz dyrektywa w sprawie charakterystyki energetycznej budynków z 2010 r. nadal nie zostały w pełni wdrożone przez państwa członkowskie; zauważa, że termin transpozycji dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej upłynął 5 czerwca 2014 r.; uważa, że obniżenie kosztów i zmniejszenie zużycia energii leżą we własnym interesie obywateli i przedsiębiorstw; podkreśla znaczenie solidnych ram regulacyjnych obejmujących cele i środki służące pobudzeniu i zwiększeniu inwestycji na rzecz efektywności energetycznej oraz obniżeniu zużycia i kosztów energii, a jednocześnie wspieraniu konkurencyjności i zrównoważoności; dodaje, że niektóre państwa członkowskie nie wykorzystują właściwie dostępnego wsparcia UE w zakresie promowania efektywności energetycznej budynków mieszkalnych; dostrzega spore możliwości tworzenia wysokiej jakości miejsc pracy, jakie zapewnia pełne wdrożenie środków w zakresie efektywności energetycznej, mając na uwadze, że ok. 900 000 miejsc pracy z dostawą energooszczędnych towarów i usług (wg danych z 2010 r.);
5. przypomina, że efektywność energetyczna musi być rozumiana jako najbardziej zrównoważony element naszego obowiązku zmniejszenia zużycia energii, a nie jako pretekst do zwiększenia jej zużycia;
6. zgadza się z Komisją, że niższe ceny paliw oraz perspektywy wzrostu gospodarczego mogłyby jeszcze bardziej zagrozić realizacji celu na poziomie 20 %; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia systemów monitoringu, weryfikacji, kontroli oraz zgodności w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu ambicji;
7. uznaje, że zgodnie z oczekiwaniami państwa członkowskie osiągną wskaźnik oszczędności energii pierwotnej wynoszący zaledwie 17,6 % do 2020 r. i że cel 20 % jest zagrożony, jeżeli obowiązujące prawodawstwo UE nie zostanie w pełni wdrożone, podejmowane działania nie ulegną przyspieszeniu, a istniejące bariery dla inwestycji nie zostaną zniesione; zwraca jednak uwagę, że każda ocena stanu wdrażania dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej na tym etapie zapewnia jedynie częściowy ogląd sytuacji, zważywszy na jej stosunkowo niedawne wejście w życie oraz upływ terminu transpozycji; wzywa państwa członkowskie do pełnego i szybkiego wdrożenia dyrektywy; wzywa Komisję do podejmowania natychmiastowych działań i wystosowywania w razie potrzeby wniosków o dostosowanie planów krajowych do celów dyrektywy oraz do wykorzystania wszystkich środków prawnych w celu dopilnowania, by państwa członkowskie przekazywały aktualne i dokładne informacje;
8. przypomina o swojej wyżej wymienionej rezolucji z dnia 5 lutego 2014 r. oraz swoich rezolucjach z dnia 26 listopada 2014 r.⁽¹⁾ i 14 października 2015 r.⁽²⁾, w których wzywa m.in. do wprowadzenia celu w zakresie efektywności energetycznej na poziomie 40 % do 2030 r.; uważa, że wiążący cel ogólny w połączeniu z indywidualnymi celami krajowymi na 2030 r. zwiększy niezależność UE od importu energii, będzie sprzyjać innowacjom i pomoże zapewnić Unii rolę technologicznego lidera w dziedzinie efektywności energetycznej; ponadto uważa, że wiążące wymogi są nieodzowne dla osiągnięcia maksymalnego poziomu ambicji oraz wysiłków w państwach członkowskich oraz dla umożliwienia dostatecznej elastyczności w kwestii dostosowania zbioru instrumentów i środków na szczeblu krajowym;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0063.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0359.

Czwartek, 23 czerwca 2016 r.

9. zwraca uwagę, że władze lokalne mają do odegrania kluczową rolę w procesie wdrażania dyrektywy, angażując się w ambitne działania służące oszczędności energii za pośrednictwem lokalnych planów działania, na przykład w ramach Porozumienia Burmistrzów na rzecz Klimatu i Energii; wyraża przekonanie, że dane z lokalnych planów działania, takich jak strategie polityczne na rzecz efektywności energetycznej oraz środki, o których mowa w ponad 5 000 planów działania na rzecz zrównoważonej energii w ramach ww. porozumienia burmistrzów, mogą przyczynić się skutecznie do współtworzenia i podnoszenia poziomu ambicji krajowych celów w zakresie efektywności energetycznej;

10. jest zdania, że należy w dużo większym stopniu wykorzystywać potencjał lokalnych oszczędności energii, ponieważ władze lokalne i regionalne odgrywają kluczową rolę w dążeniu do efektywności energetycznej oraz transformacji sektora energetycznego; wzywa Komisję do wzmacniania sieci miast, takich jak porozumienie burmistrzów, inteligentne miasta i gminy oraz gminy w 100 % oparte na OZE, które umożliwiają wymianę wiedzy i najlepszych praktyk między miastami, władzami lokalnymi, regionami i państwami członkowskimi w zakresie oddolnego planowania transformacji sektora energetycznego, opracowywania i wdrażania środków w zakresie efektywności energetycznej, własnej produkcji energii oraz dostępu do wsparcia finansowego;

11. wyraża ubolewanie z powodu mało ambitnego charakteru celu (poprawa efektywności energetycznej o co najmniej 27 % do 2030 r.) przyjętego przez Radę Europejską w 2014 r., dla którego uzasadnieniem jest głównie skrajnie nierealistyczna i wysoka stopa dyskontowa ujęta w poprzedniej ocenie skutków; przypomina, że ta stopa dyskontowa (17,5 %) jest zbyt wysoka; wzywa Komisję do zastosowania wszechstronnej oceny kosztów i korzyści, z uwzględnieniem licznych korzyści płynących z efektywności energetycznej, oraz społecznej stopy dyskontowej zgodnie z jej własnymi wytycznymi dotyczącymi lepszego stanowienia prawa; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przegląd celu poprawy efektywności energetycznej o 27 % do 2030 r. w kontekście porozumienia klimatycznego z Paryża, aby zrealizować cel ograniczenia globalnego ocieplenia wyraźnie poniżej 2 °C, oraz o dążenie do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C zgodnie z przyjętym przez Parlament celem w zakresie efektywności energetycznej; zwraca się do Komisji o określenie wiążącego celu w zakresie efektywności energetycznej na poziomie 40 % do 2030 r., odzwierciedlającego poziom racjonalnego pod względem kosztów potencjału w zakresie efektywności energetycznej;

12. podkreśla, że w UE należy nadal wspierać długoterminową strategię na rzecz ograniczenia zapotrzebowania na energię;

13. podkreśla, że w niektórych przypadkach elastyczność dyrektywy umożliwiła wielu państwom członkowskim rozpoczęcie stosowania środków na rzecz efektywności energetycznej, oraz wyraża przekonanie, że ta elastyczność w stosunku do alternatywnych środków jest kluczowa dla realizowania przez państwa członkowskie przyszłych programów i projektów dotyczących efektywności energetycznej; domaga się usunięcia luk w obowiązującej dyrektywie, które uniemożliwiają jej pełne wdrożenie, zwłaszcza w art. 7, a jednocześnie dalszego zapewnienia państwu członkowskim odpowiedniej elastyczności przy wyborze środków; zauważa, że w opartym na danych przekazanych przez państwa członkowskie badaniu EPRS dotyczącym wdrażania art. 7⁽¹⁾ wysunięto wniosek, iż w niemal wszystkich przypadkach takie środki jak umożliwienie państwom członkowskim stopniowego dojścia do celu, podejmowania ewentualnych wczesnych działań lub wyłączenia sektora transportu i sektora objętego systemem handlu emisjami z obliczania ich celu pozwoliły tylko na połowiczne osiągnięcie ogólnego rocznego celu w zakresie oszczędności energii (0,75 %); zauważa, że autorzy oświadczyli, iż ich analiza jest tak dobra jak przekazane dane; domaga się lepszego zdefiniowania środków alternatywnych, o których mowa w art. 7 ust. 9, oraz dopilnowania, by były łatwe do wyliczenia;

14. zwraca uwagę, że stopniowe dochodzenie do założonego celu oraz wczesne działania przewidziane w art. 7 ust. 2 nie są już możliwe; przypomina, że art. 7 ma umożliwić realizację ponad połowy określonego w dyrektywie celu 20 %;

15. zauważa, że główna słabość obowiązującej dyrektywy polega na tym, iż większość środków wygaśnie w 2020 r., jeżeli nie zostanie ona odpowiednio zmieniona, co oznacza m.in., że należy rozszerzyć obowiązywanie jej najważniejszych przepisów, w szczególności art. 7, nie tylko do 2030 r., lecz również poza ten okres, a ponadto zauważa, że należy dokonać oceny obowiązującej dyrektywy oraz określić cele dostosowane do rozwoju sytuacji (uzyskane wyniki, innowacje technologiczne i rynkowe itp.); oczekuje, że będzie to sprzyjać środkom o charakterze długofalowym; zauważa ponadto potrzebę wprowadzenia przeglądu śródkresowego gwarantującego realizację celów w 2030 r.;

⁽¹⁾ Tina Fawcett i Jan Rosenow: „The Member States’ plans and achievements towards the implementation of Article 7 of the Energy Efficiency Directive” [Plany i osiągnięcia państw członkowskich w zakresie wdrażania art. 7 dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej], badanie EPRS.

Czwartek, 23 czerwca 2016 r.

16. podkreśla, że poprawa harmonizacji metod obliczania dodatkowości (zdolności do wspierania technologii o wyższych parametrach w stosunku do średniej rynkowej) oraz istotności (zdolności do wspierania działań, które być może nie zostałyby zrealizowane), jak również pomiaru i weryfikacji oszczędności energii mogłaby się przyczynić do skuteczniejszego wdrażania art. 7;

17. proponuje zmianę tytułu art. 7 na „Systemy wspierania oszczędności energii” w celu podkreślenia, że państwa członkowskie muszą pomagać odbiorcom, w tym MŚP, w oszczędzaniu energii i obniżaniu kosztów energii oraz wprowadzić środki, które umożliwią osiągnięcie takich oszczędności za pośrednictwem systemów zobowiązujących do działań w dziedzinie energii oraz innych środków;

18. proponuje, by w ramach art. 7, a w szczególności w ramach systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej, priorytetowo traktowano działania w sektorze budowlanym, zwłaszcza przyspieszając realizację określonych w art. 4 krajowych strategii długoterminowych poświęconych uwolnieniu pełnego potencjału w celu inwestycji w termomodernizację budynków;

19. podkreśla, że wśród wyzwań i poważnych przeszkód dotyczących wdrożenia art. 7 szczególnie wyróżnia się brak wiedzy oraz możliwości zaangażowanych stron, jak również niski poziom znajomości systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej lub alternatywnych środków ze strony odbiorców końcowych oraz ograniczone ramy czasowe (2014–2020) realizacji ww. celów; w związku z tym wzywa UE do zwiększenia nakładów na realizację kampanii informacyjnych oraz programów wsparcia w poszczególnych państwach członkowskich;

20. podkreśla, że brak wskaźników efektywności energetycznej, np. zużycie energii na jednostkę PKB, uniemożliwia w niektórych krajach członkowskich mobilizację obywateli i przedsiębiorstw do realizacji celu politycznego w zakresie klimatu i efektywności energetycznej;

21. podkreśla, że jak dotąd przepis zawarty w art. 7, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą zobowiązywać do priorytetowego wdrożenia części środków w zakresie efektywności energetycznej w gospodarstwach domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym lub w mieszkaniach socjalnych, znalazł zastosowanie zaledwie w dwóch państwach członkowskich; apeluje o wzmocnienie tego przepisu;

22. jest zdania, że należy traktować priorytetowo środki z zakresu efektywności energetycznej na rzecz gospodarstw domowych podatnych na zagrożenia i dotkniętych ubóstwem energetycznym w celu zapewnienia trwałego obniżenia kosztów energii ponoszonych szczególnie przez te gospodarstwa;

23. zaleca, by krajowe plany działania na rzecz efektywności energetycznej wymagane na mocy art. 24 obecnej dyrektywy zobowiązywały państwa członkowskie do określenia celów służących zmniejszeniu ryzyka ubóstwa energetycznego dzięki zastosowaniu środków na rzecz efektywności energetycznej oraz do składania sprawozdań z realizacji tych celów;

24. jest zdania, że środki na rzecz efektywnej energetycznie renowacji istniejących budynków powinny być ukierunkowane szczególnie na obiekty o najgorszym bilansie energetycznym; wzywa Komisję do zaproponowania celu poprawy efektywności zasobów budowlanych wraz z przyszłymi minimalnymi normami wydajności dotyczącymi mieszkań na wynajem w kontekście rewizji dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej;

25. stwierdza, że 16 państw członkowskich zdecydowało się na ustanowienie systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej (art. 7 ust. 1), 24 państwa członkowskie skorzystały w różnym stopniu z możliwości zastosowania alternatywnych środków, a 18 państw preferowało alternatywne środki względem wskaźnika renowacji (art. 5); poddaje krytyce fakt, że siedem państw członkowskich nie wprowadziło jeszcze audytów energetycznych (art. 8);

26. podkreśla, że niektóre kluczowe elementy dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej (np. inteligentne opomiarowanie, technologia kogeneracji czy plany renowacji) wymagają więcej czasu i że stabilne ramy na rzecz efektywności energetycznej w okresie po 2020 r. mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia niezbędnego zaufania i stabilności regulacyjnej inwestorów, organów publicznych i przedsiębiorstw umożliwiając im inicjowanie projektów i wdrażanie innowacji z uwagi na ich ogromny potencjał w zakresie obniżenia zużycia energii i tym samym kosztów ponoszonych przez odbiorców; zauważa, że najlepszymi bodźcami dla tych projektów są powszechny popyt i rynek;

27. przyznaje, że niewystarczające sygnały cenowe są podstawową przyczyną słabej reakcji na zapotrzebowanie; wzywa państwa członkowskie do usunięcia tej przeszkody oraz do promowania inteligentnych pomiarów i przejrzystych rozliczeń jako metod sprzyjania bardziej świadomym zachowaniom odbiorców w odniesieniu do zużycia energii i inwestycji w efektywność energetyczną;

Czwartek, 23 czerwca 2016 r.

28. z zadowoleniem przyjmuje nowe innowacyjne i inteligentne rozwiązania służące bilansowaniu podaży energii i popytu na nią, lepszemu wykorzystywaniu energii odnawialnej oraz ograniczaniu szczytowego zużycia energii; wzywa do finansowania badań i rozwoju w zakresie tych nowych rozwiązań, zwłaszcza w sektorze MSP;

29. podkreśla kluczową rolę odbiorców, obywateli i operatorów systemów dystrybucyjnych w coraz bardziej zdecentralizowanym krajobrazie energetycznym oraz istotność ich zaangażowania w osiąganie celów w zakresie efektywności energetycznej; w związku z tym podkreśla, że należy podjąć więcej działań w celu wzmocnienia ich roli, między innymi przez ułatwienia w zakresie reagowania na zapotrzebowanie, magazynowania energii na niewielką skalę, modernizacji budynków oraz komunalnych systemów ogrzewania i chłodzenia zarówno w wymiarze jednostkowym, jak i współdzielonym;

30. zauważa, że dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej nie tylko wspiera efektywność energetyczną, lecz zawiera też elementy dotyczące oszczędności energii za sprawą określonego w art. 7 wiążącego zobowiązania do corocznej oszczędności energii; podkreśla znaczenie powiązania celu w zakresie efektywności energetycznej na 2030 r. z celami klimatycznymi uzgodnionymi na konferencji COP 21, aby zrealizować nasze cele w dziedzinie klimatu i ograniczyć naszą zależność od krajów trzecich; zauważa, że budynki odpowiadają za 40 % zużycia energii w UE, z czego 50 % przypada na ogrzewanie i chłodzenie; uważa w związku z tym, że poprawa efektywności energetycznej budynków ma podstawowe znaczenie dla ograniczenia emisji CO₂ i poprawy bezpieczeństwa energetycznego, a także dla zmniejszenia ubóstwa energetycznego i pobudzenia gospodarki UE; apeluje do państw członkowskich o istotne inwestycje w celu poprawy efektywności energetycznej z wykorzystaniem finansowania UE, ponieważ nie tylko obniżyłoby to wysokość rachunków za energię, lecz także przyczyniłoby się do stworzenia dużej liczby miejsc pracy i pomogło zrealizować cele w zakresie reindustrializacji;

31. podkreśla, że w budownictwie 85 % zużycia energii wykorzystane jest do ogrzewania pomieszczeń oraz wody w gospodarstwach domowych i z tego względu niezbędne jest przyspieszenie procesu modernizacji starych i niewydajnych systemów grzewczych w Europie, by osiągnąć zyski w zakresie efektywności energetycznej na poziomie co najmniej 20 % dzięki dostępnym technologiom, w tym systemom grzewczym wykorzystującym energię ze źródeł odnawialnych;

Kolidujące przepisy prawa hamują sukcesy ekologiczne, zwiększają biurokrację i zwiększają koszty energii

32. zwraca uwagę, że przewidziane w ramach regulacyjnych obowiązki sprawozdawcze w obszarze energii są nieodzowne dla oceny postępu i wdrażania obowiązującego prawodawstwa w dziedzinie efektywności energetycznej; ubolewa jednak z powodu nadmiernych obowiązków sprawozdawczych w obszarze energii, również w związku z nadmiernie rygorystycznym wdrażaniem przepisów przez państwa członkowskie, spoczywających na przedsiębiorstwach, producentach energii, odbiorcach i organach publicznych, które ograniczają możliwości wzrostu i innowacji; podkreśla, że należy upraszczać w miarę możliwości obowiązki sprawozdawcze, aby ograniczyć obciążenia i koszty administracyjne; krytykuje fakt, że danych uzyskanych w ramach sprawozdawczości często nie można porównać na poziomie całej UE z powodu różnic między zestawieniami, metodami i normami; wzywa Komisję do ograniczenia, w tym za pośrednictwem rozwiązań cyfrowych, obciążeń administracyjnych związanych z obowiązkami sprawozdawczymi oraz do opracowania większej liczby wytycznych dotyczących porównywalności danych, aby umożliwić lepszą ocenę przekazywanych informacji; wzywa do dostosowania prognoz zapotrzebowania na energię do racjonalnych pod względem kosztów możliwości oszczędności w kluczowych sektorach, a ponadto uważa, że ograniczenie biurokracji pozwoli przyspieszyć wdrażanie środków na rzecz efektywności energetycznej; zwraca uwagę, że stosowanie zasady „efektywność energetyczna przede wszystkim” wymaga przeglądu planowania i sprawozdawczości w dziedzinie energii oraz poprawy spójności polityki, aby wzajemnie się wzmocniały, oraz uznania, że oszczędność energii jest pierwszym i najbezpieczniejszym źródłem energii w Europie; zauważa, że efektywność energetyczna jest najlepszą inwestycją w „źródła” energii zwiększającą przystępność cenową energii, zmniejszającą zapotrzebowanie na dodatkową i kosztowną infrastrukturę strony podażowej oraz pozwalającą przeciwdziałać zmianie klimatu;

33. podkreśla, że zasady obliczania oszczędności energii oraz interpretacje dotyczące kwalifikujących się środków określone w załącznikach do dyrektywy są zbyt skomplikowane, co uniemożliwia ich ścisłe przestrzeganie; apeluje do Komisji o dopilnowanie, by efektem przeglądu dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej będzie wprowadzenie wyraźnie prostszej metody obliczania efektywności energetycznej, oraz o rozważenie przedłożenia nowych aktów delegowanych upraszczających metody obliczania określone w obowiązującej dyrektywie;

Czwartek, 23 czerwca 2016 r.

34. wzywa Komisję do zmiany współczynnika konwersji na energię elektryczną w załączniku IV do dyrektywy w celu lepszego odzwierciedlenia zachodzącej transformacji w dziedzinie wytwarzania energii elektrycznej;

35. zauważa, że nie z wszystkimi rodzajami ryzyka związanego z inwestycjami w oszczędność energii można sobie poradzić w ramach systemu handlu emisjami zważywszy, że obejmuje on tylko 45 % emisji gazów cieplarnianych w UE; zauważa, że dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej jest powiązana z innymi przepisami UE dotyczącymi energii oraz że ma pewien wpływ na ślad węglowy i system handlu emisjami (ceny certyfikatów); wzywa Komisję do oceny tego związku i zapewnienia komplementarności; stwierdza, że wynikające z tego niskie ceny uprawnień w systemie handlu emisjami są jednym z szeregu czynników ograniczających skłonność przemysłu do inwestowania w oszczędność energii;

36. podkreśla, jak istotne jest prawidłowe wdrożenie rezerwy stabilności rynkowej, która może przyczynić się do poprawy efektywności energetycznej przez zwiększenie spójności między systemem handlu emisjami a strategiami politycznymi na rzecz niskoemisyjnego wytwarzania energii;

37. oczekuje na przyszły fundusz na rzecz modernizacji, którego celem będzie modernizacja systemów energetycznych oraz poprawa efektywności energetycznej w państwach członkowskich UE o niższym dochodzie, i zwraca się do Komisji o zaproponowanie odpowiedniej struktury zarządzania ze szczegółowym określeniem ról państw członkowskich będących beneficjentami, EBI oraz innych instytucji;

38. podkreśla, że brak koordynacji pomiędzy różnymi elementami ustawodawstwa krajowego może utrudniać rozwiązania w zakresie efektywności energetycznej zapewniające najlepsze wyniki pod względem opłacalności i niweczy korzyści cenowe uzyskane dzięki oszczędności energii; wzywa państwa członkowskie i Komisję do opracowania środków koordynujących w celu pełnego wykorzystania potencjału efektywności energetycznej, co zapewniłoby większą spójność pomiędzy państwami członkowskimi, nie ograniczając ich zdolności dostosowywania polityki do lokalnych rynków energii i cen, dostępnych technologii i rozwiązań oraz krajowego koszyka energetycznego; apeluje o lepsze uwzględnienie w systemie handlu emisjami krajowych środków mających wpływ na przydziały i ich cenę;

39. podkreśla potrzebę poprawy efektywności energetycznej w sektorze publicznym oraz wzywa do lepszego uwzględniania inicjatyw na rzecz oszczędności energii przy udzielaniu zamówień publicznych;

40. zauważa, że wymogi dotyczące efektywności energetycznej przy udzielaniu zamówień publicznych nie są w pełni rozumiane przez wszystkie jednostki odpowiedzialne za te zamówienia; wzywa Komisję do przedstawienia jaśniejszych wytycznych, aby ułatwić dochowanie zgodności z art. 6 dyrektywy oraz lepszą integrację z szerszymi przepisami UE dotyczącymi zamówień publicznych;

41. wzywa Komisję do angażowania instytucji lokalnych i regionalnych we wspieranie efektywności energetycznej na poziomie regionalnym, lokalnym i obywatelskim;

42. zaznacza, że choć europejskie ceny detaliczne energii elektrycznej dla małych i średnich odbiorców przemysłowych i handlowych oraz odbiorców prywatnych są względnie wysokie w wielu państwach członkowskich, inwestowanie w efektywność energetyczną może stymulować konkurencyjność europejskich przedsiębiorstw oraz ograniczyć koszty energii odbiorców prywatnych; podkreśla jednak, że średnio jedną trzecią rachunku za energię elektryczną w UE stanowią pośredni podatek nakładany przez państwo i opłaty dla prywatnych gospodarstw, które stosowane jako stałe elementy rachunków mogą utrudniać odbiorcom odczuwanie korzyści z oszczędności energii i przyczyniać się do ubóstwa energetycznego; zauważa, że opłaty przeznaczone na finansowanie europejskich strategii politycznych w dziedzinie klimatu i energii są najmniejszym elementem rachunku; ponadto podkreśla, że wysokie ceny energii w UE prowadzą do różnic w cenach energii pomiędzy państwami członkowskimi UE a naszymi głównymi konkurentami w wielu częściach świata, co osłabia konkurencyjność europejskich sektorów energochłonnych; zwraca uwagę, że wraz ze wzrostem inwestycji w efektywność energetyczną następuje wzrost innowacji, dzięki czemu przemysł UE zajmuje jedną z wiodących pozycji na świecie;

43. zauważa, że efektywność energetyczna jest najlepszą inwestycją w „źródła” energii zwiększającą przystępność cenową energii, zmniejszającą zapotrzebowanie na dodatkową i kosztowną infrastrukturę oraz pozwalającą przeciwdziałać zmianie klimatu;

Czwartek, 23 czerwca 2016 r.

44. zwraca uwagę, że zasada „efektywność energetyczna przede wszystkim” umożliwi racjonalne pod względem kosztów zwiększenie udziału energii ze źródeł odnawialnych w koszyku energetycznym; podkreśla, że obowiązki dotyczące oszczędności powinny być dostosowane do rozwoju zrównoważonych odnawialnych źródeł energii i że należy wzmocnić synergie w celu zapewnienia udanego przejścia na niskoemisyjny, odporny i inteligentny system energetyczny; jest zdania, że ze względu na ulepszenie ponadregionalnych systemów dystrybucji i magazynowania oraz zarządzanie popytem istnieją realne szanse dalszego rozwoju optymalnych lokalizacji dla energii wiatrowej, wodnej i słonecznej z funkcją zaopatrzenia całej Europy; jest przekonany o niwelującym wpływie tych działań na cenę energii;

45. podkreśla, że efektywność energetyczna jest najbardziej opłacalnym środkiem realizacji unijnych zobowiązań do redukcji emisji CO₂;

Konieczna większa spójność prawodawstwa energetycznego

46. apeluje do Komisji o zapewnienie poszanowania zasady lepszych uregulowań prawnych, o rozważenie lepszych środków koordynacji unijnych przepisów dotyczących energii i zmiany klimatu, aby poprawić wydajność i skuteczność ustawodawczą, oraz o zaproponowanie środków na rzecz usprawnienia obecnych uregulowań; apeluje też do Komisji o wzmocnienie metod kompleksowej i długofalowej oceny inicjatyw w zakresie efektywności energetycznej, w tym wszystkich głównych efektów zewnętrznych; wzywa do przyjęcia perspektywy społecznej przy modelowaniu i ocenie łącznych kosztów i korzyści różnych poziomów aspiracji w zakresie efektywności energetycznej oraz do traktowania efektywności energetycznej jako pełnoprawnego źródła energii;

47. wzywa Komisję do uznawania efektywności energetycznej za priorytet inwestycji infrastrukturalnych, uznając, że pojęcie to odpowiada definicji infrastruktury przyjętej przez MFW oraz inne instytucje ekonomiczne⁽¹⁾, oraz czyniąc ją kluczowym czynnikiem przy podejmowaniu decyzji dotyczących przyszłych inwestycji w europejską infrastrukturę energetyczną;

48. zwraca uwagę, że efektywność energetyczna może pomóc zwiększyć odporność systemu energetycznego, a tym samym wesprzeć przejście w kierunku zrównoważonej i bezpiecznej sytuacji;

49. podkreśla, że sprawnie funkcjonujący wewnętrzny rynek energii, obejmujący usługi w zakresie efektywności energetycznej, zoptymalizuje koszty systemu energetycznego, co przyniesie korzyści wszystkim odbiorcom oraz znacząco poprawi efektywność energetyczną i konkurencyjność w całej Europie; w związku z tym apeluje do państw członkowskich o pełne wdrożenie trzeciego pakietu energetycznego w celu zapewnienia w pełni funkcjonujących, konkurencyjnych i wzajemnie połączonych rynków energii;

50. zauważa, że konieczne jest zaangażowanie również ze strony sektora energochłonnego oraz że w tym kontekście niezwykle istotne jest zapewnienie równych warunków działania w obrębie UE;

51. podkreśla, że efektywność energetyczna stanowi jeden z podstawowych celów UE i że należy zatem zachęcać państwa europejskie do zapobiegania marnowaniu energii zużywanej w sektorach przemysłowym, transportowym i budowlanym, które mają najwyższy odsetek zużycia energii;

52. z zadowoleniem przyjmuje pozytywne skutki systemów certyfikacji lub obowiązków w zakresie oszczędności (art. 7) w wielu państwach członkowskich; uważa możliwość wyboru alternatywnych środków o podobnych skutkach za istotny wymóg ich akceptacji; odnotowuje znaczenie dopilnowania, by poświadczona oszczędności pokrywały się z rzeczywistymi oszczędnościami i nie były jedynie oszczędnościami na papierze; podkreśla rolę przedsiębiorstw użyteczności publicznej sektora energetycznego w aktywnym rozwijaniu środków służących efektywności energetycznej; apeluje o nieutrudnianie zaliczania systemów certyfikacji i środków na rzecz oszczędności energii; wzywa Komisję do oceny, czy możliwe jest uwzględnienie oszczędności energii pierwotnej osiągniętych przez zintegrowane elektrociepłownie (skojarzona gospodarka energetyczna – CHP);

53. zwraca uwagę na sprawozdanie EPRS dla Parlamentu Europejskiego, w którym stwierdzono, że ustanowione systemy zobowiązujące do efektywności energetycznej w większości przypadków niewątpliwie odegrały istotną rolę w poprawie krajowej efektywności energetycznej oraz przyniosły racjonalne pod względem kosztów oszczędności dużej liczbie gospodarstw domowych i organizacji; podkreśla też zawarty w nim wniosek, że systemy te są wysoce opłacalne, a także wskazanie, że prawidłowo zaprojektowany i wdrożony system zobowiązujący do efektywności energetycznej może przynieść do 100 % krajowych oszczędności, o których mowa w art. 7; w związku z tym zaleca, by Komisja sporządziła wykaz dobrych i złych praktyk oraz opracowała zbiór kryteriów w celu zapewnienia właściwego tworzenia oraz skuteczności systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej;

⁽¹⁾ „Energy efficiency as infrastructure: leaping the investment gap” [„Efektywność energetyczna jako infrastruktura: wypełnienie luki inwestycyjnej”], sprawozdanie E3G consultancy, 3 marca 2016 r.

Czwartek, 23 czerwca 2016 r.

54. wzywa do zadbania o wiarygodne obliczenia oszczędności i efektywności bez zbędnej biurokracji; uważa, że dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej może przy tym służyć jako ramowy akt prawny; uważa, że konkretne środki i kryteria efektywności mogłyby zostać włączone do istniejących dyrektyw (np. dyrektywy w sprawie charakterystyki energetycznej budynków) lub do łącznego obowiązku etykietowania (etykietowanie energetyczne, ekoprojekt, gospodarka o obiegu zamkniętym, oznakowanie CE);

55. jest zdania, że cele UE dotyczące łagodzenia zmiany klimatu i efektywności muszą być wzajemnie powiązane oraz że obowiązkowe wymogi w zakresie efektywności energetycznej są nieodzowne dla osiągnięcia maksymalnego poziomu aspiracji oraz wysiłków w państwach członkowskich, a ponadto że konieczne jest umożliwienie państwom członkowskim dostatecznej elastyczności w kwestii dostosowania zbioru instrumentów i środków na szczeblu krajowym;

56. apeluje o dostosowanie zmienionej dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej do celów UE w zakresie ochrony klimatu oraz celu porozumienia przyjętego podczas COP 21; podkreśla, że elementem przeglądu dyrektywy muszą być kontynuacja i poprawa istniejących środków oraz usunięcie sprzeczności i luk w celu zapewnienia przewidywalności regulacyjnej oraz zagwarantowania inwestorom pewności w dłuższej perspektywie;

Większa efektywność energetyczna – większe zatrudnienie i wzrost

57. ubolewa z powodu mało skutecznych projektów na rzecz efektywności energetycznej, które uzyskały wsparcie w ramach funduszy strukturalnych UE (w latach 2007–2013), co skrytykował w swoim sprawozdaniu Trybunał Obrachunkowy; wzywa Komisję do szybkiego wdrożenia odpowiednich ulepszeń oraz zwrócenia przy tym szczególnej uwagi na uzasadnianie, monitorowanie i skracanie okresu zwrotu nakładów finansowanych projektów; apeluje o udoskonalenie wytycznych oraz w odniesieniu do lepszego wykorzystania funduszy strukturalnych i EFIS w powiązaniu z inwestycjami sektora prywatnego na wykonalne projekty z zakresu efektywności energetycznej, szczególnie dotyczące budynków, o lepszy monitoring ze strony Komisji; uważa, że finansowanie projektów w dziedzinie efektywności energetycznej z funduszy strukturalnych i EFIS powinno być adresowane do odbiorców, którzy są bardziej wrażliwi na koszty energii, czyli do branż zagrożonych ucieczką emisji, MŚP i gospodarstw domowych zagrożonych ubóstwem energetycznym; uważa, że absolutnym priorytetem jest opracowanie instrumentów finansowych, narzędzi i innowacyjnych modeli w celu uruchomienia funduszy publicznych oraz wykorzystania prywatnych funduszy na szczeblu lokalnym, krajowym, regionalnym i europejskim do wspierania inwestycji w kluczowych z punktu widzenia efektywności energetycznej sektorach, takich jak renowacja budynków, przy zwróceniu szczególnej uwagi na grupy szczególnie wrażliwe oraz przy należyтым uwzględnieniu specyfiki inwestycji długofalowych;

58. wzywa państwa członkowskie do wspierania inwestycji w sektorze budowlanym, w tym do podjęcia intensywniejszych działań motywujących do gruntownej renowacji słabo izolowanych budynków w UE;

59. podkreśla, że jeśli państwa członkowskie ustanowią krajowe fundusze efektywności energetycznej, należy ustanowić minimalny poziom inwestycji na rzecz gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym; podkreśla też, że państwa członkowskie powinny wykazać, w jaki sposób taki finansowany z opłat fundusz efektywności energetycznej przyczynia się do poprawy stanu najgorszych istniejących zasobów mieszkaniowych;

60. zwraca uwagę na znaczenie europejskich instrumentów finansowych w formie pożyczek, gwarancji i kapitału własnego jako uzupełnienia prywatnego finansowania projektów na rzecz efektywności energetycznej; podkreśla jednak potrzebę zapewnienia finansowania w formie dotacji dla projektów w dziedzinie społecznej;

61. podkreśla, że UE powinna ustanowić ambitny cel w zakresie oszczędności energii i stymulować innowacje w dziedzinie inwestycji w efektywność energetyczną, ponieważ takie inwestycje szybko się zwracają i przynoszą zyski;

62. wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia przepisu przewidującego w systemach zobowiązujących do efektywności energetycznej istotny minimalny odsetek środków, a by dotrzeć do odbiorców o niskich dochodach;

63. zauważa, że projekty służące efektywności energetycznej są często niewielkie i muszą być włączane do większych portfeli; w tym celu wzywa Komisję, EBI i państwa członkowskie do udzielania większej pomocy technicznej oraz wsparcia przy opracowywaniu projektów w celu ułatwienia inwestycji;

64. wyraża przekonanie, że długoterminowa strategia na rzecz efektywności energetycznej budynków oraz dalsze zachęcanie do efektywnej energetycznie renowacji budynków umożliwią odejście od stosowania włącznie prostych i tanich środków w sektorze budowlanym;

Czwartek, 23 czerwca 2016 r.

65. apeluje w odniesieniu do obowiązków oszczędności, planów dotyczących budynków i planów renowacji (art. 4, 5, 6 i 7) o lepszą koordynację, wymianę pomysłów i najlepszych praktyk pomiędzy państwami członkowskimi w celu zapewnienia szybszego stosowania istniejących i nowych instrumentów (ulg podatkowych, programów wsparcia, wzorów umów i inwestycji w lokale socjalne); uważa, że należy rozszerzyć art. 5, aby obejmował w miarę możliwości wszystkie podmioty publiczne; apeluje do Komisji o opracowanie wytycznych dotyczących przyszłych planów krajowych w celu zapewnienia przejrzystości i porównywalności; z zadowoleniem przyjmuje pomoc techniczną Komisji przy wdrażaniu dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej; apeluje o opracowanie obowiązkowego wzorca planów krajowych w celu zapewnienia przejrzystości i porównywalności; wzywa państwa członkowskie do zastanowienia się nad innowacyjnymi, rynkowymi systemami wsparcia;

66. zauważa, że najmniejsze postępy poczyniono w sektorze mieszkaniowym, w związku z czym wzywa państwa członkowskie do wykorzystywania przedsiębiorstw usług energetycznych i umów o poprawę efektywności energetycznej, do wdrożenia systemów podatkowych i programów pożyczek w celu podwyższenia niskich wskaźników renowacji istniejących zasobów budowlanych w Europie oraz do nagradzania takich środków w zakresie efektywności energetycznej jak stosowanie efektywnego energetycznie ogrzewania i chłodzenia;

67. zwraca się do Komisji o zachęcanie państw członkowskich do przyjmowania i ulepszania systemów monitorowania i pomiaru efektywności energetycznej budynków oraz zarządzania nią w celu uzyskania wyraźnej poprawy efektywności energetycznej budynków w UE;

68. apeluje, aby plany działania państw członkowskich w zakresie renowacji, o których mowa w art. 4, określały, w jaki sposób w ramach kolejnych planów działania (do kwietnia 2017 r.) państwa członkowskie przeprowadzą termomodernizację swoich zasobów budowlanych, a w rezultacie przyczynią się do realizacji ogólnounijnej wizji zasobów budowlanych o niemal zerowym zużyciu energii do 2050 r.;

69. uważa, że rozszerzenie wzorcowej roli budynków publicznych na wszystkie szczeble administracji publicznej, a nie tylko na szczebel centralny pomoże uwolnić w pełni potencjał oszczędności w branży budowlanej, ponieważ uznano ją za sektor o najwyższym potencjale nie tylko w odniesieniu do oszczędności energii, lecz również pod względem innych szerszej rozumianych korzyści, np. poprawy komfortu i dobrego samopoczucia; uważa w związku z tym, że należy zobowiązać państwa członkowskie do stworzenia wewnętrznego mechanizmu podziału wysiłków na rzecz realizacji celu renowacji na poziomie 3 % między różne szczeble administracji publicznej oraz że należy utrzymać możliwość wyboru innych środków jako alternatywę dla podejścia opisanego w ust. 1 i 2, a także określić ilościowo ich oddziaływanie;

70. zwraca się do Komisji o bardziej zdecydowane zachęcanie państw członkowskich do renowacji budynków niemieszkalnych ze względu na ich duży potencjał pod względem krótkoterminowej rentowności;

71. proponuje, by art. 4 dyrektywy nadać tytuł „Długoterminowe strategię na rzecz gruntownej renowacji krajowych zasobów budowlanych, w tym na rzecz uruchamiania inwestycji”;

72. wzywa do przeznaczenia koniecznych środków na szkolenie instalatorów, aby mogli przeprowadzać wysokiej jakości renowacje;

73. apeluje o strategiczne podejście Komisji, aby propagować rozwój nowych technologii (m.in. ciecze chłodzące, oświetlenie, izolacja, termostaty, opomiarowanie, szyby i in.);

74. wzywa Komisję i państwa członkowskie do priorytetowego potraktowania art. 4 dyrektywy w odniesieniu do opracowania drugiej wersji strategii, która ma zostać przedstawiona w 2017 r. i której podstawą powinno być odpowiednie zaangażowanie zainteresowanych stron, zgodnie z obowiązkowymi wzorami, z uwzględnieniem pośrednich pięcioletnich celów i planów wdrażania, z myślą o osiągnięciu do 2050 r. na szczeblu UE celu dotyczącego budynków o niemal zerowym zużyciu energii, zważywszy, że będzie to konieczne do zrealizowania zamierzeń określonych na konferencji COP 21;

75. uważa załadowe audyty energetyczne za sprawdzony instrument zwiększania efektywności energetycznej i podkreśla ich korzyści z punktu widzenia konkurencyjności; apeluje o jednolitą definicję i przestrzeganie kryteriów określonych w dyrektywie (w odniesieniu do definicji MŚP, audytów, braku podwójnej certyfikacji w przypadku transgranicznych struktur przedsiębiorstwa) oraz o wypracowanie jednolitego podejścia do progu *de minimis*, o którym mowa w art. 8 ust. 4; wzywa do rozszerzenia zakresu tego artykułu, by obejmował wszystkie przedsiębiorstwa o wysokim zużyciu energii; apeluje o ocenę z myślą o poprawie skuteczności systemu audytów energetycznych; apeluje, by przy planowanych pracach konserwacyjnych wymagane było wdrożenie racjonalnych pod względem kosztów zaleceń określonych w audytach energetycznych zgodnie z celami przedsiębiorstw;

Czwartek, 23 czerwca 2016 r.

76. proponuje dokonanie przeglądu definicji MŚP stosowanej w dyrektywie (art. 2 pkt 26), tak aby odnosiła się ona jedynie do liczby zatrudnionych osób i rocznego obrotu, co pozwoli nadal uznawać za MŚP przedsiębiorstwa kontrolowane przez podmiot publiczny w co najmniej 25 %.

77. wyraża zadowolenie, że Komisja pracuje nad wytycznymi dotyczącymi wdrażania art. 9–11 dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej, aby umożliwić odbiorcom lepszą kontrolę własnego zużycia energii; uważa wykonalność techniczną i wprowadzenie inteligentnych liczników – z uwzględnieniem opłacalności i przejrzystości kosztów – za istotne elementy oszczędności energii; jest zdania, że dla zachowania spójności wszystkie obowiązujące przepisy dotyczące opomiarowania i rozliczeń powinny się znaleźć w jednym akcie;

78. zwraca uwagę, że rachunki konsumentów za energię wciąż są niejasne i nieprecyzyjne; zaleca poprawę przejrzystości i czytelności rachunków przez sformułowanie na szczeblu UE nadrzędnych zasad dotyczących rozliczeń, aby zagwarantować odbiorcom dostęp do kluczowych informacji w porównywalnych formatach i umożliwić im dostosowanie wzorów zużycia; podkreśla, że odbiorcy mają różne preferencje i dysponują różnymi narzędziami, w związku z czym podejście do informacji należy ukształtować na podstawie badań konsumenckich na szczeblu krajowym;

79. uważa, że nieodzowny jest dostęp do niezależnych i wiarygodnych informacji i porad dotyczących właściwych środków w zakresie efektywności energetycznej oraz systemów finansowania, szczególnie dla gospodarstw domowych, jak również dla władz lokalnych i regionalnych, aby umożliwić im podejmowanie świadomych decyzji oraz lepsze zarządzanie własnym zużyciem energii, m.in. za pomocą inteligentnych liczników oraz indywidualnych pomiarów zużycia energii na potrzeby ogrzewania i chłodzenia;

80. apeluje o wprowadzenie rygorystycznych norm zapewnienia jakości, krajowych programów szkoleń oraz jednolitych, uproszczonych krajowych systemów certyfikacji dla usługodawców w zakresie efektywności energetycznej, których uzupełnieniem będzie połączony i łatwy dostęp do porad i systemów dochodzenia roszczeń; podkreśla, że te rozwiązania proponuje się w celu zniesienia niektórych barier pozafinansowych w korzystaniu przez odbiorców z produktów i usług w zakresie efektywności energetycznej, np. umożliwiając wskazywanie zaufanych przedsiębiorców;

81. oczekuje dalszych inwestycji oszczędnościowych dzięki realizacji celu w zakresie wysoce wydajnej kogeneracji zapisanego w art. 14;

82. podkreśla, że jeśli państwa członkowskie ustanowią krajowe fundusze efektywności energetycznej (art. 20), powinny one przyznawać pierwszeństwo gospodarstwom domowym dotkniętym ubóstwem energetycznym; utrzymuje, że zmieniona dyrektywa energetyczna powinna gwarantować państwom członkowskim trwałe i stabilne otoczenie polityczne zapewniające zrównoważony wzrost inwestycji w efektywność energetyczną, zwłaszcza na szczeblu lokalnym; wymaga od UE oraz EBI wzmoczenia wysiłków w zakresie tworzenia potencjału i pomocy technicznej w celu rozwoju rentownych projektów na rzecz efektywności energetycznej, które przyciągną z rynku inwestycje sektora prywatnego; apeluje, aby w programach finansowania UE (takich jak fundusze strukturalne, plan Junckera, ELENA EBI) zwiększono pulę środków przeznaczonych na budowanie zdolności i pomoc techniczną w zakresie efektywności energetycznej;

83. ubolewa nad niskim poziomem inwestycji publicznych i inwestycji sektora prywatnego w inteligentne sieci elektroenergetyczne; zwraca się do Komisji o bardziej zdecydowane wdrażanie art. 15 dyrektywy w celu pobudzenia rozwoju takich sieci;

84. apeluje o wprowadzenie obowiązku przeprowadzania krajowych analiz kosztów i korzyści programów w zakresie efektywności energetycznej realizowanych przez władze lokalne bądź z ich udziałem oraz do stosowania tego podejścia, kiedy sprawdza się i oznacza oszczędności dla odbiorców;

85. wyraża zaniepokojenie z powodu wzrostu zanieczyszczenia środowiska powodowanego przez niektóre domowe instalacje grzewcze zasilane biomasą stałą, które wytwarzają znaczną ilość drobnego pyłu, tlenku azotu, tlenku węgla i dioksyn, czyli substancji skrajnie szkodliwych dla jakości powietrza, a zatem szkodliwych również dla ludzkiego zdrowia; wzywa więc państwa członkowskie do wdrażania skutecznych i ekologicznych rozwiązań alternatywnych;

Czwartek, 23 czerwca 2016 r.

86. podkreśla natychmiastową potrzebę bardziej wszechstronnego podejścia do poprawy efektywności energetycznej całego systemu transportowego, bez polegania wyłącznie na rozwoju technologicznym pojazdów czy układów napędowych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia ambitnych kroków na rzecz wprowadzania nowych środków służących usprawnieniu zmiany transportu i przejścia na najbardziej efektywne energetycznie rodzaje transportu oraz do pełnego wdrożenia inteligentnych systemów transportowych (ITS) w celu dalszej poprawy efektywności oraz stopnia wykorzystania ładowności pojazdów i przepustowości infrastruktury, również w logistyce, lotnictwie i transporcie morskim;

87. przypomina, że efektywność energetyczną można osiągnąć przez określenie norm CO₂ i informowanie użytkowników o zużyciu paliwa w ich pojazdach; wzywa Komisję do przedstawienia propozycji dotyczących informowania użytkowników o zużyciu paliwa w nowych ciężarówkach, autobusach i autokarach oraz do ustalenia limitów ich emisji CO₂;

88. wyraża ubolewanie z powodu niewielkiego wkładu transportu w oszczędność energii, ponieważ jego udział w całkowitych oszczędnościach w podziale na sektory wynosi jedynie 3% pomimo stabilizacji ruchu pasażerskiego i spadku ruchu towarowego w latach 2005–2013 z powodu kryzysu gospodarczego; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia liczby środków ukierunkowanych na sektor transportu;

o

o o

89. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz państwom członkowskim.
